TIESAS SPRIEDUMS (pirmā palāta)

2010. gada 15. aprīlī *

Lieta C-485/08 P

par apelācijas sūdzību atbilstoši Tiesas Statūtu 56. pantam, ko 2008. gada 11. novembrī iesniedza

Claudia Gualtieri, ar dzīvesvietu Briselē [*Bruxelles*] (Beļģija), ko pārstāv P. Gvaltjeri [*P. Gualtieri*] un M. Gvaltjeri [*M. Gualtieri*], *avvocati*,

apelācijas sūdzības iesniedzēja,

otra lietas dalībniece —

Eiropas Komisija, ko pārstāv J. Kurals [*J. Currall*], pārstāvis, kas norādīja adresi Luksemburgā,

atbildētāja pirmajā instancē.

* Tiesvedības valoda — itāļu.

TIESA (pirmā palāta)

šādā sastāvā: palātas priekšsēdētājs A. Ticano [*A. Tizzano*], tiesneši E. Levits (referents), M. Ilešičs [*M. Ilešič*], Ž. Ž. Kāzels [*J.-J. Kasel*] un M. Safjans [*M. Safjan*],

ģenerāladvokāts Ī. Bots [*Y. Bot*],
sekretārs R. Grass [*R. Grass*],

ņemot vērā rakstveida procesu,

ņemot vērā pēc ģenerāladvokāta uzklausīšanas pieņemto lēmumu izskatīt lietu bez ģenerāladvokāta secinājumiem,

pasludina šo spriedumu.

Spriedums

1 Ar savu apelācijas sūdzību K. Gvaltjeri [*Gualtieri*] lūdz atcelt Eiropas Kopienu Pirmās instances tiesas 2008. gada 10. septembra spriedumu lietā T-284/06 *Gualtieri*/

Komisija (turpmāk tekstā — "pārsūdzētais spriedums"), ar kuru Pirmās instances tiesa noraidīja viņas prasību:

— atcelt Eiropas Kopienu Komisijas 2005. gada 5. septembra lēmumu, ar kuru viņai tika atteikts piešķirt dienas naudu EUR 107,10 apmērā, kā arī ikmēneša pabalstu EUR 321,30 apmērā;

— atcelt 2006. gada 30. janvāra lēmumu, ar kuru Komisija noraidīja viņas sūdzību par 2005. gada 5. septembra lēmumu;

— atcelt visus Komisijas ikmēneša paziņojumus par viņai maksājamo uzturēšanās pabalstu noteikšanu;

— galvenokārt — piespriest Komisijai viņai izmaksāt, pēc viņas domām, viņai pienākošos pabalstus, sākot no 2004. gada 1. janvāra, ņemot vērā šo pabalstu apmēra palielinājumu pēc Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmuma C(2004) 577, ar ko paredz noteikumus par valsts ekspertu norīkošanu darbam Komisijā, un tad — pēc Komisijas 2005. gada 22. marta Lēmuma C(2005) 872, ar ko groza Lēmumu C(2004) 577, stāšanās spēkā;

— pakārtoti — piespriest Komisijai viņai izmaksāt, pēc viņas domām, viņai pienākošos pabalstus, sākot no 2005. gada 2. februāra, vai vēl vairāk pakārtoti — sākot no 2005. gada 4. jūlija, līdz 2005. gada 31. decembrim;

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

I — Atbilstošās tiesību normas

2 Komisijas 2002. gada 30. aprīļa Lēmuma C(2002) 1559, ar ko paredz noteikumus par valsts ekspertu norīkošanu darbam Komisijā, kas grozīts ar 2003. gada 31. janvāra Lēmumu C(2003) 406 (turpmāk tekstā — "Lēmums par NVE"), 1. panta 1. un 2. punktā bija paredzēts:

"1. Šos noteikumus piemēro attiecībā uz valsts ekspertiem, kurus valsts, reģionālā vai vietējā varas iestāde norīko darbam Komisijā [..] [turpmāk tekstā — "NVE"]. [..]

2. Šajos noteikumos ietvertās personas paliek sava darba devēja padotībā visu norīkojuma laiku un turpina saņemt algu no šā darba devēja." [Neoficiāls tulkojums]

3 Atbilstoši Lēmuma par NVE 17. panta 1. punktam:

"NVE ir tiesības visu norīkojuma laiku saņemt uzturēšanās dienas naudu. Ja attālums starp dzīvesvietu un norīkojuma vietu ir 150 km vai mazāks, dienas nauda ir EUR 26,78. Ja attālums pārsniedz 150 km, dienas nauda ir EUR 107,10."

4 Lēmuma par NVE 17. panta 2. punktā bija paredzēts piešķirt ikmēneša pabalstu, kura lielums ir atkarīgs no attāluma starp dzīvesvietu un norīkojuma vietu.

5 Lēmuma par NVE 20. pants bija formulēts šādi:

"1. Šajā lēmumā dzīvesvieta ir vieta, kurā NVE ir pildījis darba devēja norādītos pienākumus tieši pirms norīkojuma. Norīkojuma vieta ir tur, kur atrodas Komisijas dienests, uz kuru norīkots NVE. Abas vietas nosaka 1. panta 5. punktā minētajā vēstuļu apmaiņā.

[..]

3. Dzīvesvietu uzskata par norīkojuma vietu [šādos gadījumos]:

[..]

b) ja laikā, kad Komisija ir pieprasījusi norīkojumu, norīkojuma vieta ir NVE dzīvesbiedra vai viņa apgādībā esošo bērnu pamata dzīvesvieta.

Šai nolūkā uzskata, ka NVE ar dzīvesvietu 150 km vai mazākā attālumā no norīkojuma vietas dzīvesvieta ir norīkojuma vietā."

6 Lēmums par NVE vēlāk tika grozīts ar Komisijas 2004. gada 27. februāra Lēmumu C(2004) 577, 2005. gada 22. marta Lēmumu C(2005) 872 un 2005. gada 21. septembra Lēmumu C(2005) 3608. Tas tika atcelts ar Komisijas 2006. gada 1. jūnija Lēmumu C(2006) 2033, ar ko paredz noteikumus par valsts ekspertu norīkošanu darbam Komisijā.

II — Prāvas rašanās fakti

7 Prāvas rašanās fakti pārsūdzētā sprieduma 6.–13. punktā aprakstīti šādi:

"6 Prasītāja Klaudija Gvaltjeri [*Claudia Gualtieri*], kas Itālijā bija tiesnese, no 2004. gada 1. janvāra līdz 2005. gada 31. decembrim strādāja Komisijā kā NVE.

7 Pēc tam, kad Komisija no Itālijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības Eiropas Savienībā bija saņēmusi norīkojumam nepieciešamos dokumentus, Komisija vērsās pie pastāvīgā pārstāvja ar vēstuli, ko tās adresāts saņēma 2003. gada 11. novembrī, to informējot, ka prasītājai būs piemērojami [Lēmuma par NVE] noteikumi un ka tādējādi viņa saņems dienas naudu EUR 107,10 apmērā, kā arī saskaņā ar šī lēmuma 17. panta noteikumiem — ikmēneša pabalstu EUR 321,30 apmērā.

8 Dažas dienas pēc tam, kad prasītāja stājās amatā kā NVE, Personāla un administrācijas ģenerāldirekcija ar 2004. gada 9. janvāra vēstuli informēja Itālijas Republikas pastāvīgo pārstāvniecību, ka prasītāja saņems tikai dienas naudu EUR 26,78 apmērā EUR 107,10 vietā, jo Brisele bija viņas dzīvesbiedra dzīvesvieta Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta izpratnē.

9 Sākot ar 2005. gada 2. februāri, prasītāja dzīvoja atsevišķi no sava vīra un pārcēla savu dzīvesvietu uz jaunu adresi Briselē. [..] 2005. gada 4. jūlijā Briseles pirmās instances tiesā tika iesniegts atbilstoši Beļģijas tiesībām, abpusēji vienojoties, sastādīts šķiršanās akts, kam sekoja 2006. gada 13. janvārī pasludināts spriedums.

10 Ar 2005. gada 5. jūlijā iesniegtu pieteikumu prasītāja, atsaukdamās uz šķirtu dzīvošanu no sava vīra, lūdza Komisiju viņai izmaksāt, viņasprāt, viņai pienākošos dienas naudu EUR 107,10 apmērā un ikmēneša pabalstu kopš vismaz 2005. gada 2. februāra.

11 2005. gada 5. septembrī Komisija šo lūgumu noraidīja, to pamatojot ar to, ka prasītājas dzīvesvieta Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta izpratnē norīkojuma pieprasīšanas laikā bija noteikta Briselē.

12 Ar 2005. gada 17. oktobra vēstuli prasītāja iesniedza sūdzību atbilstoši Lēmuma par NVE, kas grozīts ar [Komisijas] 2005. gada 22. marta Lēmumu C(2005) 872, 27. pantam.

13 Ar 2006. gada 30. janvāra lēmumu Komisija uzskatīja, ka sūdzība bija tikusi iesniegta atbilstoši Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 90. panta 2. punktam,

taču to noraidīja, to pamatojot tostarp ar to, ka, "tā kā amatā iecelšanas vieta [bija noteikta] personas dzīvesvietā laikā, kad tika pieprasīts norīkojums Komisijā, šis lēmums pēc [attiecīgās personas] personisko apstākļu iespējamām izmaiņām [nav] jāpārskata". [..]"

III — Tiesvedība Pirmās instances tiesā un pārsūdzētais spriedums

8 Ar prasības pieteikumu, kas Civildienesta tiesā iesniegts 2006. gada 30. aprīlī, apelācijas sūdzības iesniedzēja cēla prasību, lūgdama, lai tā apmierina šī sprieduma 1. punktā minētos prasījumus.

9 Ar 2006. gada 9. oktobra rīkojumu Civildienesta tiesa (pirmā palāta) nosprieda, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja kā NVE nebija Eiropas Kopienu darbiniece EKL 236. panta izpratnē. Līdz ar to Civildienesta tiesa nosprieda, ka tā *ratione personae* nav kompetenta izskatīt šo strīdu un, piemērojot Tiesas Statūtu I pielikuma 8. panta 2. punktu, nodeva lietu izskatīšanai Pirmās instances tiesai.

10 Norādījusi, ka, pēc Komisijas domām, prasība ir pieņemama tikai tiktāl, ciktāl tā ir vērsta uz 2006. gada 30. janvāra lēmuma atcelšanu un attiecas uz atteikumu izmaksāt pilnus uzturēšanās pabalstus Lēmuma par NVE 17. panta izpratnē par laika posmu no 2005. gada 17. augusta līdz šā paša gada 31. decembrim (vai no 2005. gada 6. maija līdz šā paša gada 31. decembrim), Pirmās instances tiesa procesuālās ekonomijas apsvērumu dēļ uzskatīja par atbilstošu uzreiz lemt par lietu pēc būtības un tādējādi prasību noraidīt pēc būtības, kas tai ļāva neskatīt ar prasības pieņemamību saistītos jautājumus.

11 Pirmās instances tiesa vispirms noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas pirmo pamatu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, piemērojot Lēmumu par NVE.

12 Tādējādi, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru, atsakoties viņai pēc šķirtas dzīves uzsākšanas izmaksāt pilnu Lēmuma par NVE 17. pantā paredzēto uzturēšanās pabalstu summu tāpēc, ka norīkojuma pieprasīšanas laikā viņa bija precējusies ar personu, kas dzīvoja Briselē, Komisija esot pārkāpusi EKL 141. pantu, Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 29. punktā norādīja, ka Lēmums par NVE neparedz nekādu atšķirību starp vīriešu un sieviešu dzimuma NVE un ka tā piemērošana nevar radīt nekādu diskrimināciju dzimuma dēļ.

13 Pārsūdzētā sprieduma 30. punktā Pirmās instances tiesa nosprieda, ka strīdīgie pabalsti turklāt un nekādā ziņā nav darba samaksa, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja arī pati atzina tiesas sēdē.

14 Pārsūdzētā sprieduma 31. punktā Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu par vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu ģimenes stāvokļa dēļ, uzskatot, ka "Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā ietvertais mehānisms ir piemērojams reizi par visām reizēm visiem NVE neatkarīgi no tā, vai tie ir precējušies vai neprecējušies", un ka "Komisija pamatoti uzskatīja, ka prasītāja norīkojuma pieprasīšanas laikā netika diskriminēta salīdzinājumā ar neprecējušos NVE, jo prasītājas juridiskais statuss ģimenes stāvokļa ziņā, proti, precētas sievietes juridiskais statuss, atšķīrās no neprecējušās personas juridiskā statusa". Atgādinājusi, ka "no Tiesas un Pirmās instances tiesas pastāvīgas judikatūras izriet, ka laulība principā nav salīdzināma ar vienkāršu kopdzīvi vai citām faktiskām situācijām, jo viena no laulības būtiskajām iezīmēm ir, ka tā rada īpašus juridiskos pienākumus, kas atšķiras no jebkāda cita statusa radītiem juridiskiem pienākumiem", Pirmās instances tiesa turklāt uzsvēra, ka "saskaņā ar lietas materiāliem prasītāja bija precējusies visu norīkojuma laiku, jo laulība tika šķirta tikai 2006. gada janvārī".

15 Tad Pirmās instances tiesa aplūkoja apelācijas sūdzības iesniedzējas otro pamatu par atbilstoši EKL 241. pantam izvirzīto iebildi par Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta prettiesiskumu. Tā šo iebildi noraidīja, pārsūdzētā sprieduma 36. un 37. punktā atzīmējot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja šo pamatu savos procesuālajos rakstos izvirzījusi vienīgi ļoti abstrakti, nenorādot precīzi, kas tieši veido viņas apgalvoto vienlīdzīgas attieksmes principa pārkāpumu, un turklāt arī neizvēršot šo pamatu tiesas sēdē, lai gan bija Pirmās instances tiesas aicinājums to darīt.

16 Visbeidzot Pirmās instances tiesa noraidīja apelācijas sūdzības iesniedzējas trešo pamatu par to, ka Komisija esot pārkāpusi tiesiskās paļāvības aizsardzības principu, pārsūdzētā sprieduma 42. un 43. punktā atzīmējot, ka norādes, ko Komisija ar Itālijas Republikas pastāvīgās pārstāvniecības starpniecību sniedza apelācijas sūdzības iesniedzējai, bija pretrunā Lēmuma par NVE formulējumam un tajās nebija ņemts vērā apelācijas sūdzības iesniedzējas kā sievietes, kas norīkojuma pieprasīšanas laikā bija precējusies ar personu, kuras dzīvesvieta bija norīkojuma vietā, statuss. Pirmās instances tiesa atgādināja, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai adresētajām vēstulēm bija pievienots Lēmums par NVE, un turklāt uzskatīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, būdama strādājoša tiesnese, pati spēja novērtēt situācijas juridisko un faktisko kontekstu.

IV — Lietas dalībnieku prasījumi Tiesā

17 Ar savu apelācijas sūdzību apelācijas sūdzības iesniedzēja Tiesu lūdz:

— pilnībā vai daļēji atcelt pārsūdzēto spriedumu;

— pilnībā vai daļēji apmierināt viņas lūgumus un prasījumus pirmajā instancē un apelācijas instancē;

— pakārtoti nosūtīt lietu atpakaļ izskatīšanai Pirmās instances tiesai visu nepieciešamo lēmumu pēc būtības pieņemšanai un

— piespriest Komisijai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus abās instancēs, pakārtoti atlīdzinot visus ar tiesvedību pirmajā instancē saistītos tiesāšanās izdevumus.

18 Komisija lūdz Tiesu noraidīt apelāciju un piespriest apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus šajā instancē.

V — Par apelācijas sūdzību

A — *Par apelācijas sūdzību, ciktāl tā ir vērsta uz pārsūdzētā sprieduma atcelšanu*

19 Šī savu prasījumu punkta pamatojumam apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirza divus pamatus attiecīgi par Pirmās instances tiesas pieļautām kļūdām tiesību piemērošanā un kļūdām pamatojumā, kuru rezultātā ticis pārkāpts vienlīdzīgas attieksmes princips saistībā ar darba veikšanu, un nepietiekamu iebildes par Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta prettiesiskumu noraidījuma pamatojumu.

20 Ar vēstuli, kas Tiesas kancelejā iesniegta 2009. gada 12. oktobrī, apelācijas sūdzības iesniedzēja atbilstoši Reglamenta 42. panta 2. punktam un 118. pantam lūdza tai atļaut izvirzīt jaunu pamatu.

1. Par lūgumu atļaut izvirzīt jaunu pamatu

a) Lietas dalībnieku argumenti

21 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka pēc tam, kad viņa bija iesniegusi savu apelācijas sūdzību, Komisija 2008. gada 12. novembrī pieņēma Lēmumu C(2008) 6866, galīgā redakcija, ar kuru paredz noteikumus, ko piemēro norīkotajiem valsts ekspertiem un valsts ekspertiem profesionālās mācībās Komisijas dienestos (turpmāk tekstā — "2008. gada lēmums par NVE").

22 Šis jaunais lēmums sniedzot papildu faktorus apelācijas sūdzības iesniedzējas apelācijas sūdzībā izvirzītā argumenta atbalstam, saskaņā ar kuru starp NVE un Komisiju pastāv darba attiecības, ko raksturo pakļautības saikne, un NVE saņemtajiem pabalstiem šajā kontekstā ir darba samaksas raksturs. Turklāt 2008. gada lēmumā par NVE vairs nav iekļauta norma par dienas naudas samazināšanu gadījumā, ja norīkojuma pieprasīšanas laikā norīkojuma vieta ir tā pati, kas ir NVE dzīvesbiedra vai viņa apgādībā esošo bērnu pamata dzīvesvieta.

23 Komisija, kas atbilstoši Reglamenta 42. panta 2. punkta otrajai daļai tika uzaicināta atbildēt uz apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzīto pamatu, uzskata, ka lūgums atļaut izvirzīt jaunu pamatu ir nepieņemams, jo Tiesa apelācijas sūdzību var vērtēt vienīgi atkarībā no Pirmās instances tiesas vērā ņemtās faktiskās un tiesiskās situācijas. Turklāt, ja apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka 2008. gada lēmuma par NVE pieņemšana ir atbilstoša viņas Pirmās instances tiesā izskatāmās lietas izvērtējumam, viņai atbilstoši Tiesas Statūtu 44. pantam, kā arī Pirmās instances tiesas Reglamenta 125. un 126. pantam bija Pirmās instances tiesai jāiesniedz pieteikums par pārskatīšanu.

24 Pakārtoti Komisija apgalvo, ka Reglamenta 42. pants jāinterpretē tādējādi, ka tajā netieši ietverts nosacījums par izvirzītā faktora atbilstošo raksturu. Taču 2008. gada lēmums par NVE ne mazākā mērā nevar ietekmēt situāciju, kas izveidojusies atbilstoši 2002. gadā pieņemtajam Lēmumam par NVE. Turklāt apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentam trūkst faktiskā pamatojuma, jo 2008. gada lēmums par NVE pilnībā saglabā atšķirību starp NVE, no vienas puses, un Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem, no otras puses.

b) Tiesas vērtējums

25 Tiesas Reglamenta 42. panta 2. punkta pirmajā daļā, kas saskaņā ar šī reglamenta 118. pantu ir piemērojams apelācijas tiesvedībai, noteikts, ka tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

26 Šajā gadījumā pamats, kas attiecas uz 2008. gada lēmuma par NVE pieņemšanu, kura notika laikā, kad lieta tika iztiesāta Tiesā, saistībā šo faktoru katrā ziņā ir neefektīvs, jo Kopienu akta tiesiskums ir jāizvērtē atbilstoši faktiskajiem un tiesiskajiem apstākļiem, kas pastāv akta pieņemšanas brīdī (skat. 1979. gada 7. februāra spriedumu apvienotajās lietās 15/76 un 16/76 Francija/Komisija, *Recueil*, 321. lpp., 7. punkts; 2001. gada 17. maija spriedumu lietā C-449/98 P *IECC*/Komisija, *Recueil*, I-3875. lpp., 87. punkts, kā arī 2008. gada 22. decembra spriedumu lietā C-443/07 P *Centeno Mediavilla* u.c./Komisija, Krājums, I-10945. lpp., 110. un 111. punkts).

27 2008. gada lēmums par NVE, kas stājās spēkā tikai 2009. gada 1. janvārī, nav tiesiskais regulējums, kas būtu piemērojams apelācijas sūdzības iesniedzējas norīkojuma laikam. Tādējādi šis lēmums nav atbilstošs, izskatot apelācijas sūdzību par pārsūdzēto spriedumu, kurā Pirmās instances tiesa izvērtēja ar šo norīkojumu saistīto Komisijas lēmumu tiesiskumu.

2. Par pirmo pamatu par vienlīdzības principa neievērošanu

28 Pirmais apelācijas sūdzības iesniedzējas izvirzītais pamats ir iedalāms četrās daļās.

a) Par pirmā pamata pirmo daļu

i) Lietas dalībnieku argumenti

29 Ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā nav izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu, neizteikdama savu viedokli par NVE juridisko stāvokli, kaut arī šis jautājums bija ticis izvirzīts.

30 Apelācijas sūdzības iesniedzēja turklāt apgalvo, ka pakļautības saikne darba attiecībās starp Komisiju un NVE nevarot tikt apšaubīta, jo NVE saikne ar viņa sākotnējo administrāciju uz norīkojuma laiku ir uzskatāma par pārtrauktu. NVE esot pilnībā iekļauts Komisijas organizācijā un veicot savus pienākumus vienīgi Komisijas labā.

31 Pēc Komisijas domām, pirmā pamata pirmā daļa ir nepieņemama. Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas apgalvojums, ka viņa esot bijusi jāuzskata par Komisijas darbinieci, neizbēgami nozīmē apšaubīt visa Lēmuma par NVE un it īpaši noteikumu par to, ka NVE saglabā saikni ar savu sākotnējo darba devēju, likumīgumu. Taču šie noteikumi nav tikuši apstrīdēti tiesvedībā pirmajā instancē. Otrkārt, Pirmās instances tiesai netika prasīts lemt par NVE profesionālā statusa attiecībā pret Komisiju juridisko kvalifikāciju.

32 Pakārtoti Komisija uzskata, ka pirmā pamata pirmā daļa ir neefektīva, jo, lai noteiktu, vai Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkts vai veids, kādā tas tika piemērots, pārkāpj EKL 141. panta prasības vai vispārējo nediskriminācijas principu, nav nepieciešams zināt, vai NVE ir Komisijas darbinieks.

ii) Tiesas vērtējums

33 Attiecībā uz pirmo Komisijas izvirzīto iebildi par nepieņemamību jāatzīst, ka ar pirmā pamata pirmo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd Pirmās instances tiesas pieļauto kļūdu pamatojumā, jo tā neesot atbildējusi uz argumentiem, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzījusi attiecībā uz NVE juridisko statusu, un nevis Lēmuma par NVE likumīgumu. Tādējādi šī iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

34 Tiktāl, ciktāl Komisija, otrkārt, atsaucas uz pirmā pamata pirmās daļas nepieņemamību tādēļ, ka Pirmās instances tiesai neesot ticis lūgts lemt par NVE juridisko statusu, jāteic, ka no replikas raksta, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja iesniedza Pirmās instances tiesai, izriet, ka viņa Pirmās instances tiesā patiešām bija izvirzījusi argumentus par NVE juridisko statusu.

35 Ir taisnība, ka atbilstoši Pirmās instances tiesas Reglamenta 48. panta 2. punkta pirmajai daļai tiesvedības laikā nav atļauts izvirzīt jaunus pamatus, izņemot gadījumus, kad tie ir saistīti ar tādiem tiesību vai faktiskiem apstākļiem, kas ir kļuvuši zināmi iztiesāšanas laikā.

36 Tomēr jāatzīst, ka, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja argumentus par NVE juridisko statusu izvirzīja tikai replikas stadijā, tobrīd runa bija par atbildi uz Komisijas

iebildumu rakstā ietverto apgalvojumu, ka pabalsti nevarot tikt uzskatīti par darba samaksu, jo Komisija nav NVE darba devējs. Citiem vārdiem sakot, runa bija par to, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai bija jāpierāda, ka darba attiecības starp pusēm raksturo pakļautības saiknes pastāvēšana starp tām un ka tādējādi NVE saņemtie pabalsti ir jāuzskata par darba samaksu EKL 141. panta izpratnē.

37 Tādējādi argumenti par NVE juridisko statusu var tikt uzskatīti par pamata, ko apelācijas sūdzības iesniedzēja izvirzīja Pirmās instances tiesā, par vienlīdzības principa pārkāpumu, piemērojot Lēmumu par NVE, papildinājumu. No judikatūras izriet, ka pamats, kas tieši vai netieši papildina sākotnējā prasības pieteikumā izvirzītu pamatu, ir uzskatāms par pieņemamu (skat. it īpaši 1983. gada 19. maija spriedumu lietā 306/81 *Verros*/Parlaments, *Recueil*, 1755. lpp., 9. punkts; 2007. gada 26. aprīļa spriedumu lietā C-412/05 P *Alcon*/ITSB, Krājums, I-3569. lpp., 38.–40. punkts, un 2008. gada 17. jūlija spriedumu lietā C-71/07 P *Campoli*/Komisija, Krājums, I-5887. lpp., 63. punkts).

38 Tādējādi Komisija nevar apgalvot, ka jautājums par NVE profesionālā statusa attiecībā pret Komisiju juridisko kvalifikāciju netika izvirzīts Pirmās instances tiesā. Tādējādi arī tās otrā iebilde par nepieņemamību ir jānoraida.

39 Attiecībā uz būtību jāatgādina, ka jautājums par to, vai Pirmās instances tiesas sprieduma pamatojums ir pretrunīgs vai nepietiekams, ir tiesību jautājums, kas var tikt izvirzīts apelācijas tiesvedības ietvaros (skat. it īpaši 2007. gada 11. janvāra spriedumu C-404/04 P *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, 90. punkts, kā arī 2008. gada 9. septembra spriedumu apvienotajās lietās C-120/06 P un C-121/06 P *FIAMM* un *FIAMM Technologies*/Padome un Komisija, Krājums, I-6513. lpp., 90. punkts).

40 Apelācijas tiesvedībā Tiesas veiktās kontroles mērķis ir tostarp pārbaudīt, vai Pirmās instances tiesa ir no tiesību viedokļa atbilstoši ņēmusi vērā visus prasītāja izvirzītos argumentus (šajā ziņā skat. 1998. gada 17. decembra spriedumu lietā C-185/95 P *Baustahlgewebe*/Komisija, *Recueil*, I-8417. lpp., 128. punkts; 2004. gada 29. aprīļa spriedumu lietā C-359/01 P *British Sugar*/Komisija, *Recueil*, I-4933. lpp., 47. punkts, kā arī 2005. gada 28. jūnija spriedumu apvienotajās lietās C-189/02 P, C-202/02 P, no C-205/02 P līdz C-208/02 P un C-213/02 P *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, Krājums, I-5425. lpp., 244. punkts).

41 Tomēr jāatgādina, kā Tiesa to ir atkārtoti atzinusi, ka Pirmās instances tiesas pienākumu pamatot savus nolēmumus nevar interpretēt tā, ka tai būtu pienākums detalizēti atbildēt uz katru prasītāja norādīto argumentu, it īpaši, ja tas nav pietiekami skaidrs un precīzs (skat. it īpaši 2001. gada 6. marta spriedumu lietā C-274/99 P *Connolly*/Komisija, *Recueil*, I-1611. lpp., 121. punkts; 2003. gada 11. septembra spriedumu lietā C-197/99 P Beļģija/Komisija, *Recueil*, I-8461. lpp., 81. punkts; iepriekš minēto spriedumu lietā *Technische Glaswerke Ilmenau*/Komisija, 90. punkts, kā arī iepriekš minēto spriedumu apvienotajās lietās *FIAMM* un *FIAMM Technologies*/Padome un Komisija, 91. punkts).

42 Šajā lietā, kā norādīts šā sprieduma 37. punktā, argumentācija par NVE juridisko statusu tika izvirzīta pamata par vienlīdzīgas attieksmes principa, kāds tas ir ietverts EKL 141. pantā, pārkāpuma ietvaros.

43 Nav strīda, ka Pirmās instances tiesa ir atbildējusi uz argumentu par EKL 141. panta pārkāpumu pārsūdzētā sprieduma 29. punktā, uzskatot, ka Lēmums par NVE neparedz nekādu atšķirību starp vīriešu un sieviešu dzimuma NVE un ka tādējādi tā piemērošana nevar radīt nekādu diskrimināciju dzimuma dēļ.

44 Šajos apstākļos jautājums par NVE juridisko statusu un līdz ar to iespēja kvalificēt NVE saņemto pabalstu kā darba samaksu vairs nebija izšķiroši.

45 Turklāt Pirmās instances tiesa pārsūdzētā sprieduma 30. punktā vienīgi papildu argumenta veidā nosprieda, ka strīdīgie pabalsti turklāt un nekādā ziņā nav darba samaksa.

46 Pirmā pamata pirmā daļa tādējādi jānoraida kā nepamatota.

b) Par pirmā pamata otro daļu

i) Lietas dalībnieku argumenti

47 Ar pirmā pamata otro daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu un esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārsūdzētā sprieduma 30. punktā nolemjot, ka "turklāt un nekādā ziņā strīdīgie pabalsti nav darba samaksa, ko prasītāja arī pati atzina tiesas sēdes laikā".

48 Pirmkārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas nostāja esot bijusi niansētāka, jo viņa esot norādījusi, ka, lai gan Lēmuma C(2006) 2033 17. panta 9. punktā paredzēts, ka pabalsti nav uzskatāmi par algu [darba samaksu], tomēr nevar izslēgt, ka tiem vismaz daļēji būtu darba samaksas raksturs.

49 Otrkārt, Pirmās instances tiesa esot atzinusi, ka pabalstiem nav tāds pats raksturs kā darba samaksai, neveikdama nepieciešamo padziļināto analīzi un neņemdama vērā

citas tiesību normas, tostarp EKL 141. panta 2. punktu, Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 63. panta 3. punktu vai Eiropas Kopienu Pārējo darbinieku nodarbināšanas kārtības 19. pantu.

50 Komisija apgalvo, pirmkārt, ka jautājums par apelācijas sūdzības iesniedzējas paziņojumiem ir faktu jautājums, ko nevar apšaubīt apelācijas ietvaros, ja vien netiek apgalvota faktu sagrozīšana. Taču šāda faktu sagrozīšana nav ne izvirzīta, ne pierādīta, jo arguments par pārsūdzētajā spriedumā ietverto paziņojumu nepilnīgumu nav šādi piemērojams.

51 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja savas apelācijas sūdzības 77. punktā esot skaidri atzinusi, ka viņa izteica pārsūdzētā sprieduma 30. punktā minēto paziņojumu, saskaņā ar kuru viņa pati tiesas sēdē atzina, ka strīdīgie pabalsti nebija darba samaksa. Apelācijas sūdzības iesniedzējas argumenti šajā sakarā parādot, ka viņa neesot piešķīrusi nozīmi sevis atzītajam Pirmās instances tiesā un izteikusi savus pārējos komentārus kā vienkāršas hipotēzes.

ii) Tiesas vērtējums

52 Jāatgādina, ka saskaņā ar pastāvīgo judikatūru iebildumi, kas vērsti pret Pirmās instances tiesas lēmumā iekļautu papildu argumentu, nevar būt pamats atcelt šo spriedumu, un tie līdz ar to ir neefektīvi (iepriekš minētais spriedums apvienotajās lietās *Dansk Rørindustri* u.c./Komisija, 148. punkts, kā arī 2006. gada 23. februāra rīkojums lietā C-171/05 P *Piau*/Komisija, 86. punkts, un 2007. gada 9. marta rīkojums lietā C-188/06 P *Schneider Electric*/Komisija, 64. punkts).

53 Kā norādīts šā sprieduma 45. punktā, Pirmās instances tiesas pārsūdzētā sprieduma 30. punktā apelācijas sūdzības iesniedzējas apstrīdēto atzinumu izteica papildu argumenta veidā attiecībā pret minētā sprieduma 29. punktā nospriesto. Tas izriet arī no vārda "turklāt" lietojuma minētā 30. punkta sākumā.

54 Tātad izrādās, ka pirmā pamata otrā daļa ir vērsta pret pārsūdzētā sprieduma papildu argumentu un tādējādi, pat ja tā būtu pamatota, tā nevar būt pamats šī sprieduma atcelšanai.

55 Līdz ar to pirmā pamata otrā daļa ir jānoraida kā neefektīva.

c) Par pirmā pamata trešo daļu

i) Lietas dalībnieku argumenti

56 Ar pirmā pamata trešo daļu apelācijas sūdzības iesniedzēja pārmet Pirmās instances tiesai, pirmkārt, ka tā ir pārbaudījusi diskrimināciju dzimuma dēļ, lai gan apelācijas sūdzības iesniedzēja nebija izvirzījusi šādu diskrimināciju, bet gan mēģināja pierādīt, atsaucoties uz visām spēkā esošajām tiesību normām, ka pastāv vispārējs Kopienu tiesību princips, saskaņā ar kuru darba samaksai par vienādu darbu jābūt vienādai.

57 Otrkārt, Pirmās instances tiesas izmantotā interpretācija diskriminē likumīgas ģimenes, jo tā attiecas vienīgi uz laulības savienībām, nevis faktiskām savienībām, neatkarīgi no to noturīguma laikā pakāpes.

58 Pirmkārt, laulības statuss nav pietiekams, lai pamatotu atšķirīgo attieksmi. Gluži pretēji — būtu jāņem vērā katra pāra patiesā situācija, kas būtu tāda pati laulātiem pāriem un pāriem, kas dzīvo faktiskā savienībā, jo abos gadījumos pastāvētu savstarpējs ekonomisks un solidārs atbalsts, kā arī līdzvērtīgs ieguldījums ar kopdzīvi saistīto izdevumu nomaksā.

59 Otrkārt, šobrīd esot nozīmīga tendence dažādu dalībvalstu tiesību aktos pielīdzināt faktisko savienību laulībai. Tādējādi Tiesas judikatūra, kas neatzīst vienlīdzību starp laulību un faktisko savienību, ir jāpārskata vismaz darba jomā, ņemot vērā Kopienu tiesību normas, tostarp Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumu 1.d panta 1. punkta otro daļu un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru, kurā atzīts, ka arī faktiskām ģimenēm jābauda Romā 1950. gada 4. novembrī parakstītās Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas 8. pantā paredzētā tiesību uz ģimenes dzīvi aizsardzība.

60 Treškārt, ar ģimenes stāvokli pamatotās atšķirības darba samaksā diskriminējošais raksturs izriet no tā, ka Komisija nesamazina pabalstus, ja NVE pēc stāšanās dienestā apprecas ar personu, kuras dzīvesvieta ir Briselē, vai ja NVE dzīvesbiedrs pēc NVE norīkošanas savu dzīvesvietu pārceļ uz Briseli.

61 Visbeidzot, ceturtkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas parādīt Komisijas Pirmās instances tiesā aizstāvētās nostājas pretrunīgumu, jo šī iestāde esot norādījusi, ka NVE ģimenes statuss ir vienīgais reālais un noteiktais kritērijs, kas var tikt ņemts vērā, novērtējot izmaksājamās dienas naudas lielumu, jo būtu pretrunā vienkāršošanas principam izskatīt konkrētas situācijas, tostarp faktisko savienību situācijas, bet tai pat laikā Komisija esot arī apgalvojusi — pretrunā minētajam vienkāršošanas principam —, ka apelācijas sūdzības iesniedzējai esot bijuši jāapstrīd visi ikmēneša maksājumi.

62 Pēc Komisijas domām, Pirmās instances tiesa, atbildot uz apelācijas sūdzības iesniedzējas atsauci uz EKL 141. pantu, pamatoti norādīja, ka no Lēmuma par NVE analīzes neizriet nekāda diskriminācija dzimuma dēļ.

63 Komisija apgalvo, ka arguments par apgalvoto laulības un faktisko savienību līdzvērtīgumu pirmo reizi ir izvirzīts apelācijas tiesvedībā un tādējādi ir jāatzīst par nepieņemamu.

64 Turklāt, lai gan ir acīmredzams, ka vienādas darba samaksas par līdzvērtīgu darbu princips ir jāatzīst, šis princips šajā lietā nav atbilstošs, un ar pārsūdzēto spriedumu tas nav ticis pārkāpts. Katrā ziņā vienīgās sekas laulību un faktisko savienību pielīdzināšanai NVE piešķirto pabalstu sistēmas ietvaros būtu attiecināt arī uz savienībās dzīvojošiem NVE Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā ietverto prezumpciju, saskaņā ar kuru NVE sastopas ar mazākām neērtībām, ja viņš ir precējies ar personu, kas dzīvo norīkojuma vietā, un tādējādi šim NVE tiek piešķirts samazināts pabalsts.

65 Turklāt tas, ka noteiktās Kopienas tiesību sistēmas tiesību normās likumīgās savienības ir skaidri pielīdzinātas faktiskajām savienībām, nerada nekādu vispārīgu pienākumu veikt šādu pielīdzināšanu, jo īpaši tad, ja minētajās tiesību normās veiktās šādas pielīdzināšanas iemesliem, tostarp ģimenes dzīves aizsardzībai, nav nekāda sakara ar Lēmuma par NVE 17. pantā paredzēto pabalstu pamatu.

66 Komisija norāda, ka, ja sistēmas pamatā ir konkrēti un precīzi kritēriji, kas tiek objektīvi piemēroti, marginālu situāciju pastāvēšana ir pieņemama tiktāl, ciktāl var tikt piesaukti svarīgāki faktori, tādi kā racionāla Kopienas resursu izmantošana un — šajā gadījumā — Komisijas birokrātiskās nastas mazināšana attiecībā uz valstu administrāciju uz laiku norīkotajām personām.

ii) Tiesas vērtējums

67 Attiecībā uz argumentu, ka Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, pārbaudot, vai pastāv diskriminācija dzimuma dēļ, pietiek norādīt –kā izriet arī no apelācijas sūdzības 22. punkta —, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesā skaidri atsaucās uz EKL 141. panta pārkāpumu, un šis pants ir vispārējā dzimumu vienlīdzības principa īpaša izpausme (skat. 2007. gada 11. septembra spriedumu lietā C-227/04 P *Lindorfer*/Padome, Krājums, I-6767. lpp., 50. punkts).

68 Tādējādi Pirmās instances tiesa pamatoti pārbaudīja, vai Lēmuma par NVE piemērošana var izraisīt diskrimināciju dzimuma dēļ.

69 Tālāk, kas attiecas uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, ka Pirmās instances tiesas sniegtā interpretācija rada diskrimināciju pret likumīgo ģimeni salīdzinājumā ar faktiskajām savienībām, tad tas ir pieņemams. Pirmkārt, kā izriet no pirmajā instancē iesniegtā prasības pieteikuma, it īpaši no tā 33. punkta, apelācijas sūdzības iesniedzēja patiešām atsaucās uz likumīgo savienību, tādu kā laulība, salīdzināmību ar faktiskajām savienībām, un, otrkārt, Pirmās instances tiesa apstrīdētā sprieduma 31. punktā par to skaidri pauda savu nostāju.

70 Šajā sakarā jāatgādina, ka vienlīdzīgas attieksmes jeb nediskriminācijas princips noteic, ka pret līdzīgām situācijām nevar attiekties atšķirīgi un pret dažādām situācijām nevar attiekties vienādi, ja vien šādai pieejai nav objektīva pamata (2006. gada 10. janvāra spriedums lietā C-344/04 *IATA* un *ELFAA*, Krājums, I-403. lpp., 95. punkts; 2006. gada 12. septembra spriedums lietā C-300/04 *Eman* un *Sevinger*, Krājums, I-8055. lpp., 57. punkts, kā arī iepriekš minētais spriedums lietā *Lindorfer*/Padome, 63. punkts).

71 Pārsūdzētā sprieduma 31. punktā atzīdama, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja, kas norīkojuma pieprasīšanas laikā bija precējusies, nav tikusi diskriminēta salīdzinājumā ar neprecējušos NVE, jo viņu ģimenes stāvokļi ir atšķirīgi, Pirmās instances tiesa netieši ir atzinusi par spēkā esošu kritēriju par ģimenes stāvokli kā vienu no pareiziem un piemērotiem kritērijiem saņemamās dienas naudas apmēra noteikšanai.

72 Jāteic, ka pabalstu piešķiršanas NVE noteikšana ietilpst Komisijas diskrecionārās varas jomā. Tāpat nediskriminācijas vai vienlīdzīgas attieksmes princips var tikt pārkāpts tikai tad, ja Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā būtu ietverta nodalīšana, kas būtu patvaļīga vai acīmredzami nepiemērota attiecībā pret šīs normas mērķi.

73 Šajā sakarā jānorāda — saskaņā ar Komisijas sniegto skaidrojumu tā izmaksā pabalstu, lai kompensētu neērtības un izdevumus, kas NVE radušies sakarā ar prombūtni no viņa dzīvesvietas. Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta pamatā ir prezumpcija, ka NVE radušās neērtības ir mazākas, ja norīkojuma pieprasīšanas laikā viņa dzīvesbiedrs dzīvo norīkojuma vietā.

74 Apelācijas sūdzības iesniedzēja neapstrīd šo prezumpciju kā tādu, bet uzskata, ka ģimenes stāvoklis nav vienīgais atbilstošais un piemērotais kritērijs, kas šajā sakarā varētu tikt ņemts vērā, un ka kopdzīve varētu faktiskās savienības locekļiem radīt tādu pašu situāciju kā laulātiem pāriem.

75 Tomēr jāteic, ka, lai gan zināmos aspektos faktiskām savienībām un likumīgām savienībām, tādām kā laulība, var piemist zināmas līdzības, tās nevar katrā ziņā novest pie šo divu savienību veidu pielīdzināšanas.

76 Šādos apstākļos izvēle izmantot juridiskā ģimenes stāvokļa kritēriju nešķiet ne patvaļīga, ne acīmredzami nepiemērota attiecībā pret mērķi samazināt NVE maksājamos pabalstus, ja viņi ir situācijās, kurās var prezumēt, ka sakarā ar viņu ģimenes stāvokli viņu izdevumi un neērtības ir mazāki.

77 Turklāt ir jāteic, ka ne Pirmās instances tiesā, ne Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav konkrēti apgalvojusi, ka pastāvētu atšķirīga attieksme pret precētām personām salīdzinājumā ar personām, kas dzīvo reģistrētās partnerattiecībās, un nav atsaukusies uz Komisijas praksi šajā sakarā.

78 No tā izriet, ka Pirmās instances tiesa nav diskriminējusi precētas personas salīdzinājumā ar neprecētām personām, kas dzīvo faktiskās savienībās, atzīstot par spēkā esošu ģimenes stāvokļa kritēriju un pārsūdzētā sprieduma 31. punktā uzskatot, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja norīkojuma pieprasīšanas laikā netika diskriminēta salīdzinājumā ar neprecētu NVE, jo tās kā precētas sievietes juridiskais statuss atšķīrās no neprecētas personas juridiskā statusa.

79 Tādējādi šis apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments ir jānoraida kā nepamatots.

80 Tas, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja atsaucas uz dažādām situācijām, kurās pabalsts netiek samazināts pēc vēlāk notikušām NVE situācijas izmaiņām, nevar likt apšaubīt šo vērtējumu.

81 Tiesa jau ir lēmusi, ka, pat ja marginālās situācijās vispārējs un abstrakts tiesiskais regulējums var izraisīt nejaušas neērtības, likumdevējam nevar pārmest, ka viņš ir izmantojis iedalīšanu kategorijās, ja tā nav būtībā diskriminējoša, ņemot vērā tās mērķi (1980. gada 16. oktobra spriedums lietā 147/79 *Hochstrass*/Tiesa, *Recueil*, 3005. lpp, 14. punkts). Šāds pats secinājums ir jāizdara *a fortiori* apstākļos, kad šīs marginālās situācijas rada nejaušas priekšrocības.

82 Apelācijas sūdzības iesniedzējas izdarītā atsauce uz Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumiem un Eiropas Cilvēktiesību tiesas judikatūru šajā jautājumā nav atbilstoša.

83 Pirmkārt, Tiesa jau ir atgādinājusi, ka uz Komisijā laiku pa laikam nodarbinātajiem NVE neattiecas Eiropas Kopienu Civildienesta noteikumi (skat. arī 2008. gada 24. janvāra spriedumu lietā C-211/06 P *Adam*/Komisija, 52. punkts).

84 Otrkārt, apelācijas sūdzības iesniedzēja nav pierādījusi, kādā veidā Pirmās instances tiesas interpretācija pārkāpj ģimenes dzīves aizsardzības principu, kā to garantē Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencija.

85 Visbeidzot, argumenti, ar kuriem apelācijas sūdzības iesniedzēja kritizē Pirmās instances tiesā Komisijas aizstāvēto nostāju, ir nepieņemami. Saskaņā ar EKL 225. pantu un Tiesas Statūtu 58. panta pirmo daļu apelāciju par Pirmās instances tiesas lēmumiem var iesniegt tikai par tiesību jautājumiem, to pamatojot ar to, ka Pirmās instances tiesa nav bijusi kompetenta, procedūras pārkāpumi Pirmās instances tiesā nelabvēlīgi ietekmējuši apelācijas iesniedzēja intereses vai arī Pirmās instances tiesa pārkāpusi Kopienu tiesības (skat. it īpaši Tiesas 2001. gada 10. maija rīkojumu lietā C-345/00 P *FNAB* u.c./Padome, *Recueil*, I-3811. lpp., 28. punkts un tajā minētā judikatūra).

86 Apstrīdot Pirmās instances tiesā Komisijas aizstāvēto nostāju, apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas panākt vienkāršu Pirmās instances tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, kas neietilpst Tiesas kompetencē (skat. it īpaši 2000. gada 4. jūlija spriedumu lietā C-352/98 P *Bergaderm* un *Goupil*/Komisija, *Recueil*, I-5291. lpp., 35. punkts).

87 Tādējādi pirmā pamata trešā daļa ir noraidāma kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.

d) Par pirmā pamata ceturto daļu

i) Lietas dalībnieku argumenti

88 Ar pirmā pamata ceturto daļu, kas izvirzīta pakārtoti, apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā pārsūdzētā sprieduma 31. punktā tikai uzsvērusi, ka saskaņā ar lietas materiāliem apelācijas sūdzības iesniedzēja bija precējusies visu norīkojuma laiku, lai gan viņa bija lūgusi, lai pilna pabalstu summa tai tiek izmaksāta, sākot ar 2005. gada 2. februāri, kas ir faktiskās šķirtās dzīves uzsākšanas datums, vai pakārtoti, sākot ar 2005. gada 4. jūliju, kas ir datums, kurā tika iesniegts šķiršanās akts. Tādējādi pārsūdzētajā spriedumā esot pieļauta kļūda pamatojumā, jo tajā nav skaidri saskatāma Pirmās instances tiesas loģiskā un juridiskā domu gaita.

89 Turklāt nepieciešamībai izmaksājamo pabalstu apmēra noteikšanas mērķiem atsaukties uz NVE situāciju, kāda tā bija norīkojuma pieprasīšanas laikā, neņemot vērā iespējamās vēlākās izmaiņas, piemērojamajās tiesību normās trūkstot apstiprinājuma.

90 Apelācijas sūdzības iesniedzēja apgalvo, ka Komisija nostāja ir pretrunīga, jo tās priekšlikumā apelācijas sūdzības iesniedzējai, proti, lai apelācijas sūdzības iesniedzēja ceļot prasību par visiem ikmēneša maksājumiem, esot pilnīgi neloģiska sakarā ar to, ka tā ir pretrunā vienkāršošanas principam. Turklāt Komisijas nostāju, atsakoties pastāvīgi kontrolēt NVE statusu, sašķoba Komisijas atzītais fakts, ka gadījumi, kas būtu jāpārskata, esot sastopami reti.

91 Komisija atbild, ka pirmā pamata ceturtā daļā esot daļēji nepieņemama un katrā ziņā nepamatota.

92 Pirmkārt, nav jāsniedz nekāds papildu pamatojums attiecībā uz absolūti neapstrīdamu faktu, proti, to, ka norīkojuma laikā nenotika nekādas apelācijas sūdzības iesniedzējas juridiskās situācijas izmaiņas, jo šis fakts jebkurā gadījumā vienīgi apstiprina Pirmās instances tiesas argumentu, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja nevarēja tikt diskriminēta salīdzinājumā ar neprecējušos NVE, jo viņa bija precējusies un precētas sievietes juridiskais statuss atšķiras no neprecējušās personas juridiskā statusa.

93 Otrkārt, atsaucoties uz šajā lietā nepastāvošu pamatojuma trūkumu, apelācijas sūdzības iesniedzēja patiesībā vēloties panākt vienkārši to, lai Tiesa pārskata pirmajā instancē jau izvirzītos un noraidītos argumentus attiecībā uz nepieciešamību ņemt vērā NVE personiskās situācijas izmaiņas, kas notikušas NVE norīkojuma laikā.

94 Treškārt un jebkurā gadījumā, Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktā prasīts pārbaudīt pabalstu samazināšanas nosacījumu pastāvēšanu laikā, kad Komisija pieprasījusi norīkojumu.

ii) Tiesas vērtējums

95 Pirmkārt, jāatgādina, ka saskaņā ar Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu NVE dzīvesvietas noteikšanas mērķiem jāizmanto NVE dzīvesvieta norīkojuma pieprasīšanas laikā.

96 Tādējādi apelācijas sūdzības iesniedzējas arguments, ka Pirmās instances tiesas nostājai, saskaņā ar kuru Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta mehānisms

ir piemērojams reizi par visām reizēm visiem NVE un ka norīkojuma pieprasīšanas brīdis ir atbilstošs novērtējuma brīdis dzīvesvietas noteikšanas mērķiem, neesot nekāda pamata Lēmuma par NVE tekstā, ir pretrunā šī minētā 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta formulējumam.

97 Otrkārt, ir jānoraida arī iebildumi par to, ka Pirmās instances tiesa esot pārkāpusi pienākumu norādīt pamatojumu. Tā kā Pirmās instances tiesa pamatoti atzina, ka NVE situācija tiek novērtēta reizi par visām reizēm norīkojuma pieprasīšanas laikā, šis atzinums juridiski pietiekami atbild uz apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentu, saskaņā ar kuru viņai bija jāizmaksā pilna pabalsta summa, sākot ar faktiskās šķirtas dzīvošanas uzsākšanas brīdi vai sākot ar šķiršanās akta iesniegšanu. Tādējādi šīs apelācijas sūdzības iesniedzējas juridiskā statusa izmaiņas nevar būt atbilstošas.

98 Turklāt Pirmās instances tiesa vienīgi kā papildu argumentu norādīja, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja bija precējusies visu norīkojuma laiku. Un, kā atgādināts šā sprieduma 52. punktā, iebildumi, kas vērsti pret Pirmās instances tiesas lēmumā iekļautu papildu argumentu, nevar būt pamats atcelt šo spriedumu un tādējādi ir neefektīvi.

99 Attiecībā uz, treškārt, apelācijas sūdzības iesniedzējas argumentiem, kuri vērsti uz to, lai pierādītu Komisijas nostājas pretrunīgumu, ir pietiekami atzīt, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja vēlas panākt vienkāršu Pirmās instances tiesā iesniegtā prasības pieteikuma pārskatīšanu, kas saskaņā ar šā sprieduma 85. un 86. punktā atgādināto judikatūru neietilpst Tiesas kompetencē apelācijas ietvaros.

100 No tā izriet, ka pirmā pamata ceturtā daļa jānoraida kā daļēji nepamatota un daļēji nepieņemama.

3. Par otro pamatu par kļūdu tiesību piemērošanā, ko Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi, noraidot iebildi par Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunkta prettiesiskumu

a) Lietas dalībnieku argumenti

101 Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka, noraidot pret Lēmuma par NVE 20. panta 3. punkta b) apakšpunktu izvirzīto iebildi par prettiesiskumu EKL 241. panta izpratnē, Pirmās instances tiesa ir pieļāvusi kļūdu pamatojumā, jo apelācijas sūdzības iesniedzēja detalizēti un skaidri uztverami esot izskaidrojusi sava lūguma pamatojumam izmantotos esošos faktiskos un tiesību motīvus. Apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesas sēdē esot norādījusi, ka iebilde par prettiesiskumu papildina jau aplūkotos iemeslus, ar kuriem pamatota iebilde par nevienlīdzīgu attieksmi. No tā skaidri izriet, ka mērķis atsaucei uz EKL 241. pantu bija panākt lēmumu par uzdotajiem jautājumiem pat gadījumā, ja prasība būtu celta novēloti.

102 Komisija apgalvo, ka iebildes par prettiesiskumu noraidīšana pārsūdzētā sprieduma 35.–37. punktā ir pienācīgi pamatota.

b) Tiesas vērtējums

103 Saskaņā ar otrā pamata nosaukumu, kāds tas atrodams apelācijas sūdzības iesniedzējas procesuālajos rakstos, apelācijas sūdzības iesniedzēja Pirmās instances tiesai pārmet, ka tā, noraidīdama iebildi par prettiesiskumu atbilstoši EKL 241. pantam, neesot izpildījusi pienākumu norādīt pamatojumu. Tomēr no apelācijas sūdzības 123.–125. punkta izriet, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja apstrīd šī noraidījuma pamatotību. Apelācijas sūdzības iesniedzēja uzskata, ka pretēji Pirmās instances

tiesas nolemtajam viņas prasības pieteikums atbilda pārsūdzētā sprieduma 35. punktā minētajiem pieņemamības noteikumiem.

104 Tiesa jau ir lēmusi, ka Pirmās instances tiesai ir jānoraida kā nepieņemama tai iesniegtā prasības pieteikuma prasījumu daļa, ja būtiski faktiskie un tiesiskie apstākļi, ar ko šī daļa ir pamatota, loģiski un saprotami neizriet no paša prasības pieteikuma teksta, un šādu apstākļu neesamība prasības pieteikumā nevar tikt aizstāta ar to izvirzīšanu tiesas sēdē (skat. 2006. gada 18. jūlija spriedumu lietā C-214/05 P *Rossi*/ITSB, Krājums, I-7057. lpp., 37. punkts).

105 Šajā lietā pārsūdzētā sprieduma 36. punktā Pirmās instances tiesa atzina, ka apelācijas sūdzības iesniedzēja savos procesuālajos rakstos izvirzījusi iebildi par prettiesiskumu vienīgi ļoti abstrakti, neprecizējot, kas tieši veido viņas apgalvoto vienlīdzības principa pārkāpumu.

106 Tiesā apelācijas sūdzības iesniedzēja nav izvirzījusi nevienu argumentu, kas pierādītu, ka pretēji Pirmās instances tiesas nospriestajam tajā iesniegtais prasības pieteikums ietvēra precīzus faktiskus un juridiskus apstākļus izvirzītās iebildes par prettiesiskumu pamatojumam, un, kā izriet no šā sprieduma 104. punktā atgādinātās judikatūras, tiesas sēdē izteiktā norāde, ka pirmā pamata pamatojumam izvirzītie faktiskie un tiesiskie apstākļi pamatojot arī iebildi par prettiesiskumu, šajā sakarā nav atbilstoša.

107 Tādējādi Pirmās instances tiesa nav pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, otro pamatu noraidot kā nepamatotu.

B — *Par apelācijas sūdzību, ciktāl tā vērsta uz pienākumu atlīdzināt tiesāšanās izdevumus*

1. Lietas dalībnieku argumenti

108 Pēc apelācijas sūdzības iesniedzējas domām, Pirmās instances tiesa esot pieļāvusi kļūdu tiesību piemērošanā, piespriežot apelācijas sūdzības iesniedzējai atlīdzināt Komisijas tiesāšanās izdevumus. Pirmkārt, tā kā NVE jāuzskata par Komisijas darbinieku, Pirmās instances tiesas Reglamenta 87. panta 2. punkta vispārējais noteikums šajā lietā nav piemērojams, un, otrkārt, lai gan šis jautājums tika skaidri izvirzīts, Pirmās instances tiesa nav minējusi iemeslus, kuru dēļ NVE juridiskā situācija neesot tāda pati vai pielīdzināma ierēdņu un darbinieku juridiskajai situācijai.

109 Turklāt izvirzīto jautājumu novitāte un sarežģītība, kā arī Komisijas ilgstoši praktizētā nostāja ir izņēmuma apstākļi, kuru dēļ, piemērojot Reglamenta 87. panta 3. punkta pirmo daļu, Pirmās instances tiesai būtu bijis jānolemj piespriest Komisijai atlīdzināt savus tiesāšanās izdevumus pašai.

110 Komisija apgalvo, ka, tā kā apelācijas sūdzības iesniedzēja bija NVE, kura situācija nepārprotami atšķiras no Komisijas ierēdņu un darbinieku situācijas, uz prāvu attiecās EKL 230. pants un tādējādi noteikumi par tiesāšanās izdevumiem lietās par Komisijas ierēdņiem un darbiniekiem nav piemērojami. Turklāt šai prāvā nav nekādu izņēmuma apstākļu, kas Pirmās instances tiesai liktu sadalīt vai atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

2. Tiesas vērtējums

111 Jāatgādina, ka atbilstoši Tiesas Statūtu 58. panta otrajai daļai "apelāciju nevar iesniegt tikai par izdevumu apjomu vai pusi, kurai jāsedz šie izdevumi". Turklāt saskaņā ar pastāvīgo judikatūru gadījumā, kad visi citi apelācijas sūdzības pamati ir tikuši noraidīti, piemērojot šo noteikumu, prasījumi par Pirmās instances tiesas lēmuma par tiesāšanās izdevumiem iespējamo nelikumību jānoraida kā nepieņemami (skat. it īpaši 1995. gada 14. septembra spriedumu lietā C-396/93 P *Henrichs*/Komisija, *Recueil*, I-2611. lpp., 65. un 66. punkts; 2001. gada 12. jūlija spriedumu apvienotajās lietās C-302/99 P un C-308/99 P Komisija un Francija/*TF1*, *Recueil*, I-5603. lpp., 31. punkts, kā arī 2005. gada 26. maija spriedumu lietā C-301/02 P *Tralli*/ECB, Krājums, I-4071. lpp., 88. punkts).

112 No tā izriet, ka, tā kā visi citi apelācijas sūdzības iesniedzējas iesniegtajā apelācijas sūdzībā izvirzītie pamati ir noraidīti, pēdējais pamats par tiesāšanās izdevumu sadalīšanu ir jāatzīst par nepieņemamu.

VI — Par tiesāšanās izdevumiem

113 Atbilstoši Tiesas Reglamenta 69. panta 2. punktam, kas piemērojams apelācijas tiesvedībā, pamatojoties uz šī paša Reglamenta 118. pantu, lietas dalībniekam, kuram spriedums ir nelabvēlīgs, piespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus, ja to ir prasījis lietas dalībnieks, kuram spriedums ir labvēlīgs. Tā kā Komisija ir prasījusi piespriest K. Gvaltjeri atlīdzināt tiesāšanās izdevumus un tā kā K. Gvaltjeri spriedums ir nelabvēlīgs, tai ir jāpiespriež atlīdzināt tiesāšanās izdevumus.

Ar šādu pamatojumu Tiesa (pirmā palāta) nosprież:

1) apelācijas sūdzību noraidīt;

2) K. Gvaltjeri atlīdzina tiesāšanās izdevumus.

[Paraksti]